

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 87/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Klimekom, Sládkovičova 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 28/2016 z 12. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 98/2003 uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 28/2016 z 12. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 98/2003 „o náhradu škody z ublíženia na zdraví“, v ktorom sa domáhal jej zaplatenia okrem iného z titulu bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, straty na zárobku, vecnej škody a nákladov spojených s liečením. Okresný súd vo veci samej rozhodol viacerými rozsudkami a konečným rozhodnutím bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 11 Co 46/2014 z 10. februára 2015, ktorým rozhodol o poslednom nároku sťažovateľa (náhrada na strate na zárobku, pozn.).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) jeho rozsudok z 10. februára 2015 zrušil uznesením sp. zn. 1 Cdo 11/2014 z 30. januára 2014 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Ešte pred doručením rozsudku krajského súdu sťažovateľ predložil vyčíslenie trov právneho zastúpenia v celkovej sume 17 275,33 €. Okresný súd rozhodol o trovách konania tak, že sťažovateľovi ich priznal v sume 6 061,65 €. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením, ktorým uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania potvrdil. Sťažovateľ podal proti uzneseniu dovolanie 25. apríla 2017, ale najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 99/2017 jeho dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

4. K namietanému porušeniu označených základných práv podľa uvedených článkov ústavy a práva podľa dohovoru malo podľa sťažovateľa (zásadné vecné aj právne námietky uviedol v odvolaní a dovolaní) dôjsť konštatovaním „súdu o pomere úspechu“, a preto na ne v celom rozsahu odkazuje, pričom okresný súd mal aplikovať pri rozhodovaní ešte ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platné v čase rozhodovania okresného súdu, a preto nemožno akceptovať nepriznanie náhrady trov za úkony „porady s klientom“. Krajský súd na jeho námietky v odvolaní mu nedal odpoveď

a takisto to urobil aj najvyšší súd, ktorý sa nezaoberal procesnými pochybeniami nižších súdov (v tejto súvislosti poukazuje na § 287 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších (ďalej len „CSP“).

5. Sťažovateľ poukazuje na stranu 4 sťažnosti a v tejto súvislosti aj na tri nálezy ústavného súdu, v ktorých bol jeho právny zástupca úspešný pri zastupovaní iných sťažovateľov (ústavný súd po preskúmaní ich obsahu nezistil, že by išlo o rovnaké námietky a tiež totožné prípady, ako to je v tejto veci, pozn.). Postupom odvolacieho súdu boli podľa sťažovateľa porušené jeho označené práva (pozri bod 1).

6. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie v bode 1 označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okrem toho požaduje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy „Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú v konaní podľa odseku 2 rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

12. Sťažovateľ namieta právny názor krajského súdu, ktorý v napadnutom uznesení potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania. Porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodnil v zásade len skutočnosťami uvedenými v bode 4. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažovateľ (iba) pokračuje v argumentácii pred všeobecnými súdmi a neponúka žiadnu ústavne významnú polemiku s napadnutým uznesením krajského súdu. Ak sťažovateľ uvádza, že zásadné a vecné dôvody sú uvedené v odvolaní, resp. dovolaní, na ktoré v sťažnosti (iba) odkazuje, v tomto smere jeho sťažnosť nespĺňa zákonné náležitosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože ústavný súd môže posúdiť iba tie dôvody (ne)ústavnosti, ktoré sú explicitne uvedené v návrhu (sťažnosti). V tomto ohľade preto absentuje riadne odôvodnenie sťažnosti vo vzťahu k namietanému základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ kvalifikovane zastúpený advokátom ďalej žiadnym ústavnoprávne významným spôsobom neodôvodnil, v čom vidí porušenie jeho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu. Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde .

13. V okolnostiach posudzovanej veci považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní

problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

14. Z tohto pohľadu považuje ústavný súd právny záver krajského súdu uvedený na stranách 6 až 7, bodoch 10 a 11 (potvrdzujúci právny názor okresného súdu o náhrade trov konania na stranách 7 až 11) za jeden z možných prístupov k interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy podľa § 142 ods. 1 až 3 OSP, resp. § 257 CSP, a v tomto ohľade ho potom považuje aj za ústavne udržateľný (m. m. IV. ÚS 420/2013). Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené, ak navyše všeobecné súdy stanovili mieru spoluzavinenia sťažovateľa na vzniknutej škode vo výške 50 %, ktorú potom aplikovali pri posudzovaní všetkých nárokov uplatnených sťažovateľom. Ústavný súd zbral pritom do úvahy tiež okolnosti uvedené v bode 12.

15. Berúc do úvahy už uvedené mohol ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú.

16. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. marca 2018